

No a l'amnistia, sí a la justícia internacional

written by Llorenç Prats | 31 d'agost de 2023

Sembla que es repeteixi el que va passar el 1977. Per la por a l'ascens o l'enfortiment de la dreta reaccionària espanyola, els catalans es dobleguen a qualsevol proposta de semblança honesta. Abans amb els hereus directes del franquisme espanyol, ara amb els mateixos però reciclats, pels cànons europeus de l'estat de dret i d'altres cauteles.

La paraula amnistia és una absurditat des de la perspectiva catalana. Els demòcrates i els que lluiten per la llibertat (nosaltres) ens hem d'avenir amb els que fan tot el contrari, i així els convalidem a un preu irrisori. Això no és amnistia, això és un xantatge barroer, àdhuc criminal. Per això, s'escau el no a l'amnistia, no sols per poder jutjar els fets del primer d'octubre de 2017, sinó sobretot per tot el que suposaria de confirmació de la ignominiosa amnistia del 1977 (la que ens va intentar equiparar als falangistes nazis que van guanyar la guerra civil del 1936 gràcies al suport d'Alemanya i d'Itàlia) i els centenars d'anys d'ocupació militar espanyola en les terres dels Països Catalans.

L'amnistia, per altra banda, no té recorregut jurídic. És una llei espanyola que intenta establir la seva jurisdicció sobre els nacionals catalans. Una complaença catalana que s'estima fraudulenta. L'amnistia només funcionaria entre espanyols i entre ells molts ni en volen sentir parlar. Vet aquí la seva real intencionalitat: bloquejar l'emancipació nacional de Catalunya, la independència. Un esquer.

Sap greu que algunes forces polítiques parlamentàries catalanes s'avinguin a caure en aquest reiterat parany legal: aplicar una normativa que els exonera de responsabilitats quan ni la fan ells i l'apliquen ells. Per què? Perquè els

autèntics beneficiats no són ells, pobres, són els espanyols que han actuat malament i contravenint els drets fonamentals.

Quina paradoxa que els catalans de bona fe s'hagin de sentir culpables de delictes que no han comès mai, simplement perquè els polítics catalans que han votat així ho admeten, sense cap rubor, amb un sarcasme que fa feredat. No és lògic ni comprensible però ja va passar el 1977, segurament en unes circumstàncies més greus i urgents. Ara, no sembla tan greu ni urgent, però la reiteració de l'error ho eleva a la mateixa categoria.

L'horitzó nacional només pot ésser el del poble organitzat i apoderat en conquestes concretes i permanents. Les lluites nacionals són col·lectives per definició. Vet aquí el paradigma que el sistema de partits ignora i perverteix. La representació política: les cúpules dels partits decideixen en funció d'interessos desconeguts que no són les aspiracions del poble. Segurament per això, pensant en ells i no pas en el futur nacional, defensen l'amnistia, com van fer amb els indults. S'asseuen amb els que neguen la màxima (la mateixa existència de Catalunya, com a nació) i després expliquen que ho estan donant tot pel país. Tenen acords d'extrema lleialtat amb les forces espanyoles quan al mateix temps esperonen, sobretot en campanya electoral, la mobilització per la independència.

Des del 1977, han passat prou anys com per adornar-nos que són els mateixos a una banda i l'altra els que no volen un futur digne per Catalunya. Cal defensar la posició catalana amb el bloqueig a les institucions espanyoles, com a eina democràtica per demostrar que el conflicte entre catalans i espanyols roman viu i en creixement. Si neguen aquesta opció és que no volen el bé del país, de la justícia i de les llibertats públiques.